

ת"פ 36890/02/13 - בעניין: המאשימה: מדינת ישראל נגד הנאשם: רוברט פאר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

19 אוקטובר 2014

ת"פ 36890-02-13 מדינת ישראל נ' פאר

בפני כבוד השופט אליהו ביתן

בעניין:

המאשימה:

מדינת ישראל

נגד

הנאשם:

רוברט פאר

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד רננה לוי

הנאשם ובא-כוחו, עו"ד שרון מילר

גזר דין

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר דיוני במסגרתו כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם, תוקן, והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה עיקריהן:

על פי חוק שירותי הכבאות, תשי"ט-1959 (להלן: "חוק שירותי כבאות") והוראות סידורי בטיחות ומניעת דליקות במעונות יום לגיל הרך (להלן: "הדרישות"), חייב בעל גן ילדים להציב אמצעי כיבוי אש לשם קבלת אישור הפעלת הגן (להלן: "האישור").

עמוד 1

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היה הנאשם עובד ציבור, בהיותו כבאי באיגוד ערים אזור אשקלון (שירותי כבאות). הנאשם לא היה מוסמך במסגרת תפקידו לערוך בדיקות כנדרש על פי חוק שירותי כבאות מטעם כיבוי אש בגני ילדים על מנת לבדוק עמידתם בדרישות לצורך מתן האישור, ולא היה בסמכותו לתת אישור זה.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היה מנשה אגסי (להלן: "מנשה") הבעלים של חברה למכירת ציוד כיבוי אש- "ישר-אש" (להלן: "ישר-אש"). בינו לבין הנאשם היו קשרי חברות, והנאשם עבד בחברת ישר-אש.

אישום ראשון

יוליה סיגלוב (להלן: "המתלוננת 1") ושותפתה - אינה רוזנבלט, היו במועדים הרלוונטיים לכתב האישום בעלות גן "סינדרלה" באשדוד (להלן: "הגן"). במועד מסוים, במהלך שנת 2003, הגיע מנשה לגן וערך בדיקה לציוד כיבוי האש במקום. במעמד האמור הוא מסר למתלוננת 1 איזה ציוד כיבוי אש עליה לרכוש לגן על מנת לקבל את האישור, והמתלוננת 1 רכשה ממנשה את הציוד הנדרש.

במספר הזדמנויות, במהלך חודש מאי 2004, הנאשם ומנשה הגיעו יחד לגן והנאשם הציג עצמו בפני המתלוננת 1 ושותפתה כקצין בתחנת כיבוי אש אשקלון. באחת ההזדמנויות הנאשם הגיע לגן במדי כיבוי אש. הנאשם-בנכוחות מנשה- אמר למתלוננת 1 ושותפתה, במספר הזדמנויות, כי ביכולתו לעזור להן לזרז את קבלת האישור-טענה שהנאשם ומנשה ידעו שאינה אמת.

בסמוך לחודש יולי 2004, החלה המתלוננת 1 בהליך לקבלת היתר לשימוש חריג במבנה הגן. במסגרת ההליך נמסרה למתלוננת 1 רשימת דרישות מגופים שונים, שעליה לעמוד בהן לצורך קבלת ההיתר. בין יתר הדרישות, היו דרישות מכיבוי אש (להלן: "הרשימה").

בסמוך לקבלת הרשימה, הגיעו הנאשם ומנשה לגן, והנאשם אמר למתלוננת 1 שביכולתו לפעול לביטול חלק מהדרישות ברשימה, תמורת תשלום כסף. לאחר שהמתלוננת 1 לא הסכימה לשלם לנאשם, הוא הבהיר לה ולשותפתה כי לאור סירובן עליהן למלא אחר דרישות שברשימה.

אישום שני

רוזלינה ויריחנוב (להלן: "המתלוננת 2") היתה במועדים הרלוונטיים לאישום זה בעלת "גן במבה" באשדוד (להלן: "הגן"). בשלהי שנת 2007, הגיע הנאשם לגן במדי כיבוי אש והציג את עצמו כמי שבא לערוך ביקורת כיבוי אש בגן, פעולה שידע שאינה בסמכותו ואינה במסגרת תפקידו ככבאי. בתום הבדיקה שערך, הודיע הנאשם למתלוננת 2 עובדה שהוא ידע כי היא איננה נכונה, ולפיה על מנת לקבל אישור כיבוי אש עליה להתקין מערכת ספרינקלרים וגלאי עשן בגן (להלן: "המערכת") שעלות התקנתה היא 25,000 - 30,000 ₪.

המתלוננת 2 השיבה לנאשם כי היא אינה בטוחה שתמשיך להפעיל את הגן במבנה הקיים. ובתגובה, אמר לה הנאשם כי במידה והיא לא תתקין את המערכת בגן, היא תקבל צו סגירה לגן, ואמר לה שיבדוק כיצד הוא יכול לעזור לה.

באותו ערב, יצר הנאשם קשר טלפוני עם המתלוננת 2, ומסר לה ששוחח עם מספר אנשים שבאמצעותם תוכל לקבל את האישור מכיבוי אש מבלי שתאלץ להתקין את המערכת, ושאל אם היא מבינה שיהא עליה לשלם תמורת קבלת האישור. והשניים סכמו כי יפגשו ביום המחרת ויסכמו את פרטי התשלום. למחרת, הגיע לגן רפי לחיאני (להלן: "רפי") מטעם כיבוי אש אשדוד וערך בדיקה בגן. ובתום הבדיקה הוא מסר למתלוננת 2 שובר תשלום טרם קבלת האישור, כמקובל.

זמן קצר לאחר שרפי עזב את הגן, הגיע הנאשם, והוא הודיע למתלוננת 2 כי עליה לשלם לו עבור קבלת האישור ללא התקנת המערכת, סך של 7,000 ₪. המתלוננת 2 אמרה כי אין ביכולתה לעמוד בתשלום כה גבוה ושהיא לא תוכל לשלם בתשלום אחד. ובתגובה, יצא הנאשם לשוחח בטלפון עם אחר וכששב, אמר למתלוננת 2 שיהיה עליה לשלם רק 5,000 ₪. המתלוננת 2 ביקשה שהות על מנת לחשוב על ההצעה. ובהמשך, הנאשם יצר איתה קשר, הם נפגשו והמתלוננת מסרה לו שני שיקים של הגן על סך 2,500 ש"כ כל אחד. כעבור מספר שעות, חזר הנאשם לגן, עם אנשים שזהותם אינה ידועה למאשימה, ומסר למתלוננת 2 את אישור כיבוי האש.

אישום שלישי

טטיאנה באיבוז (להלן: "המתלוננת 3") היתה במועדים הרלוונטיים לאישום זה בעלת גן "פו הדוב" באשדוד (להלן: "הגן"). במהלך שנת 2007, הגיע הנאשם לגן, במדי כיבוי אש, והציג עצמו כמי שבא לערוך ביקורת כיבוי אש הנדרשת למתן אישור כיבוי אש - פעולה שידע שאינה בסמכותו ושאינה במסגרת תפקידו ככבאי. בתום הבדיקה שערך הוא מסר למתלוננת עובדה שידע כי היא איננה אמת, ולפיה על מנת לקבל את האישור עליה להתקין בגן מערכת גלאי עשן (להלן: "המערכת") שעלות התקנתה גבוהה. המתלוננת 3 השיבה לו, כי למיטב ידיעתה הבניין שייך לעירייה והתקנת המערכת היא באחריות העירייה. כעבור מספר ימים, חזר הנאשם לגן ומסר למתלוננת 3 שעלות התקנת המערכת היא בסך 17,000 - 20,000 ₪, ובתגובה, אמרה לו המתלוננת 3 כי היא לא תוכל לעמוד בעלות ההתקנה. לאחר מכן הגיע הנאשם פעם נוספת לגן, ואמר למתלוננת 3 שאם היא תשלם לו סך של 7,000 ₪, הוא ידאג לקבלת האישור מבלי שהיא תצטרך להתקין את המערכת. המתלוננת 3 השיבה לנאשם כי ביכולתה לשלם לו 5,000 ₪ והנאשם הסכים. בפגישה נוספת ביניהם היא מסרה לו סך של 5,000 ₪ במזומן עבור קבלת האישור ומספר ימים לאחר מכן הנאשם הגיע לגן ומסר לידיה את האישור.

אישום רביעי

אנה שפירו (להלן: "המתלוננת 4") היתה במועדים הרלוונטיים לאישום זה בעלת גן "חפושית" באשדוד (להלן: "הגן"). בסמוך לאחר 01.09.10, הגיעו הנאשם ומנשה לגן, כשהנאשם לבוש במדי כיבוי אש, ואמרו למתלוננת 4 כי הגיעו לערוך בדיקה בגן- פעולה שהנאשם ומנשה ידעו שאינה בסמכותו של הנאשם ושאינה במסגרת תפקידו ככבאי.

לאחר שהנאשם ומנשה ערכו את הבדיקה, המתלוננת 4 התקשרה לבעלה- יבגני שפירו (להלן: "יבגני") ומסרה לו על הגעת הנאשם ומנשה לגן. יבגני הגיע לגן ופגש את הנאשם ואת מנשה. במעמד זה טען הנאשם בפני יבגני טענה שידע כי היא אינה אמת, לפיה, הבדיקה העלתה שמערכת גלאי העשן בגן אינה תקינה ושכיבוי אש יכולים לחייבם להתקין מערכת ספרינקלרים שעלותה יכול להגיע לכדי 50,000 - 60,000 ₪, וציין, כי הוא יוכל לדאוג לו לקבלת אישור כיבוי אש תמורת סך של 7,000 ₪. יבגני אמר לנאשם כי הוא אינו מעוניין בכך והנאשם

מסר ליבגני את מספר הפלאפון שלו. בהמשך, יבגני פנה לגורם מקצועי בתחום כיבוי אש, על מנת לברר את דברי הנאשם באשר לחובת התקנת מערכת הספרינקלרים, וזה מסר לו שרק במבנים תעשייתיים נדרשת התקנת מערכת כזאת. וגורם אחר בכיבוי אש קישר בינו לבין תכנית התחקירים הטלוויזיונית "כלבוטק" (להלן: "התכנית"). בהמשך לאמור, נפגש יבגני עם עורך התכנית, אשר הנחה אותו ליצור קשר עם הנאשם בקשר להצעתו הנ"ל.

יבגני יצר קשר עם הנאשם, ומסר לו כי לאחר שהוא בדק את העניין, הסתבר שאין צורך בהתקנת המערכת בגן. הנאשם השיב ליבגני כי הוא יכול ללכת בדרך זו, אולם זה לא יעזור לו. לאחר דברים אלה, הסכים יבגני, בהנחיית צוות התכנית, להצעת הנאשם, והם נדברו להיפגש ליד מבנה העירייה באשדוד. במועד שאינו ידוע למאשימה, יבגני והנאשם נפגשו ויבגני מסר לנאשם סך של ₪ 1,500 במזומן. הנאשם סירב לקחת את הסכום הנ"ל עד לקבלת הסכום במלואו. יבגני אמר לנאשם שזה מה שהוא יכול לשלם כרגע, ולבסוף הנאשם התרצה והסכים לקבל את התשלום החלקי, בכפוף לכך שהאישור ימסר ליבגני רק לאחר קבלת התשלום במלואו. הנאשם הסכים להפחית את התשלום ל- ₪ 6,500.

יבגני והנאשם נפגשו פעמים נוספות. בפעם האחת יבגני מסר לנאשם סך של ₪ 2,000 ובפעם השניה הוא מסר לו שיק אישי על סך 3000 ₪, והנאשם מסר לו את האישור.

2. על רקע הודאת הנאשם בעובדות, כאמור, הוא הורשע בארבע עבירות של לקיחת שוחד, לפי סעיף 290(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 ובשלוש עבירות של מרמה והפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. ההסדר בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה חזרה על נסיבות ביצוע העבירות. עמדה על חומרת עבירות השוחד והפרת האמונים, על הערכים החברתיים המוגנים בהן, על מידת הפגיעה של מעשי הנאשם בערכים אלה, ועל מדיניות הענישה בעבירות הנדונות. ועתרה להטיל על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל, פיצוי למתלוננים, קנס ומאסר על תנאי. לטענתה, העונש המבוקש על ידה משקלל את כל הנסיבות המקלות בעניינו של הנאשם, ובכללם העדר עבר פלילי, חסכון בזמן שיפוט, ומצבו הכלכלי של הנאשם לאחר שפוטר משירותי הכבאות. היא טענה, כי הנאשם ניצל את מעמדו כעובד ציבור, ביודעו שהגנים אליהם פנה זקוקים לאישורי כיבוי אש להמשך תיפקודם והוא בחר במכוון את סוג האנשים אליהם פנה, והעמיד אותם במצב בלתי אפשרי, תוך פעולה בניגוד עניינים בין תפקידו ככבאי ועבודתו בחברה לממכר ציוד כיבוי אש. צינה, כי בדרך כלל הנאשמים בעבירות בהן חטא הנאשם, נעדרי עבר פלילי ואין בכך כדי להצדיק הקלה בעונש. הפנתה לפסיקה. וביקשה להטיל על הנאשם קנס ולחייבו בפיצוי הגננות, מעבר להשבת הכספים שנלקחו מהן.

2. ב"כ הנאשם טען, כי מעשי הנאשם נמצאים ברף הנמוך של העבירות בהן הורשע. ועתר להטיל עליו

מאסר בעבודות שירות. ציין, כי סכום הכסף הכולל שקיבל הנאשם הוא 16,500 ₪ וכי למעשה הנאשם ביקש טובות הנאה עבור דברים שבפועל לא יכל לספק, והבטיח דברים שאינם בתחום סמכותו. הוא הדגיש, כי הנאשם לא סיפק אישורי כבאות לגנים שלא היו אמורים לקבל אישורים. וטען, שהנאשם אדם נורמטיבי, אשר שירת כ- 21 שנים ככבאי בתחנת אשקלון. והוא הציל לא מעט אנשים, גם תוך העמדת חייו בסכנה. עוד טען, שהרקע לביצוע העבירות נעוץ במצב כלכלי קשה אליו נקלע הנאשם לאחר שמשכורתו מהאיגוד בו עבד לא שולמה באופן מסודר ויציב. והסביר, שהנאשם נאלץ לעבוד בעבודה נוספת אצל מנשה אגסי. ציין, כי אגסי הורשע בשתי עבירות של סיוע למרמה והפרת אמונים ונדון, במסגרת הסדר טיעון סגור, למאסר על תנאי וקנס, לאחר שנמצא שהוא אינו כשיר לביצוע עבודות שירות מפאת מצבו הרפואי. הוסיף, כי הפרשה התגלתה במסגרת תחקיר "כלבוטק" והיא חשפה רק את קצהו של מצב דברים חמור בשירות הכבאות של העיר אשדוד. וציין, כי הנאשם הושעה מעבודתו מיד. תקופה מסוימת הוא קיבל מחצית משכרו ולאחר מכן משכורתו הופסקה לחלוטין ולאחרונה הוא פוטר ומרבית התנאים הסוציאליים שלו נפגעו. הוא צבר חובות רבים ומצבו הכלכלי קשה.

3. אשתו של הנאשם סיפרה, כי מאז חשיפת הפרשה בכלי התקשורת, חייהם נהרסו. הנאשם הפסיק לעבוד והם נאלצו למכור את דירתם ונכנסו לחובות כספיים גבוהים. כיום הם מתגוררים בשכירות ומתקיימים ממשכורת של 3500 ₪, אותה היא מקבלת מעבודתה בבית אבות.

4. הנאשם סיפר כי עבד במשך שנים במערך כיבוי האש. הוא היה כבאי טוב ושימש דוגמא לכבאים צעירים. תיאר, כי במשך שנים הכבאים לא קיבלו משכורות בזמן ונאלצו לעבוד בעבודות נוספות, תוך שפיקוד הכבאות מעלים עין מכך. ציין, כי הוא בן 50, נשוי ואב לשלושה. מאז פיטוריו ניסה להתקבל למקומות עבודה שונים, אך נדחה בגין מעורבותו בפרשה. טען, כי כתוצאה מהפרשה נגרם לו נזק כלכלי כבד, המוערך על ידו בכשני מיליון ₪. וציין, כי היה במעצר למשך חמישה ימים ולאחר מכן היה במעצר בית.

דין והכרעה

1. הנאשם הורשע במספר עבירות, על מעשים שביצע במועדים שונים. אופי מעשי הנאשם, הדמיון ביניהם, שיטת הביצוע, וזהות "קרבנותיו", מצדיקים לראות את מכלול העבירות בהן הורשע, כפרשה אחת, לקבוע מתחם עונש הולם אחד ולגזור עונש כולל על כל העבירות.

2. הנאשם היה כבאי "פשוט" ובמסגרת תפקידו לא היה לו קשר או סמכות לבדיקת גני ילדים מבחינת עמידתם בתנאי כיבוי אש לצורך רישויים. ובכל זאת, הוא ניצל את תפקידו והגיע לגני ילדים שהיו צריכים לקבל אישור כיבוי אש, הציג את עצמו כמי שבא מטעם כיבוי אש לבדוק את הגן, "בדק" את הגן, טען בכזב שיש להתקין בו מערכות שונות הקשורות לכיבוי אש, שעלותן גבוהה, והציע לגננות לשלם לו כסף ולקבל את האישור הדרוש, ללא התקנת המערכות האמורות. בשלושה מקרים קיבל הנאשם מגננות סכומי כסף שהסתכמו יחד לסך של 16,500 ₪ והוא מסר להן את האישור המבוקש. ומספר פעמים

הגיע הנאשם לגן ביחד עם בעל חברה אזרחית לציד כיבוי אש, בה הוא עצמו עבד במקביל לעבודתו ככבאי.

מעשיו של הנאשם התגלו לאחר שבעלה של אחת הגננות שהנאשם ביקר בגן שלה והציע לה לשלם לו כסף ולקבל אישור ללא התקנת מערכות הכיבוי הנדרשות, פנה לגורמים בכיבוי אש והסתבר לו שלא היה בסיס לדרישות "המקצועיות" של הנאשם והוא פנה לתכנית התחקירים הטלוויזיונית "כלבוטק", אשר בדקה את הפרשה וחשפה את מעשי הנאשם.

3. מעשיו העיקריים של הנאשם מערבים שוחד וקבלת דבר במרמה.

שוחד, שכן, בעצם התייצבות הנאשם בגני הילדים שהיו אמורים לקבל אישור כיבוי אש, באופן בו הוא הציג את עצמו בפני הגננות, ובמעשיו בגנים, הוצג מצג לפיו הנאשם נמצא במקום ופועל, בסמכות וברשות כנציג רשמי של מערך כיבוי האש. ממילא, הצעותיו לגננות לשלם לו סכומי כסף ולקבל אישור כיבוי אש לגן מבלי להתקין את המערכות היקרות הנחוצות כדי לקבלתו, היא בבחינת בקשת שוחד מובהקת. מבחינת הגננות, עמד בפניהן נציג רשמי של רשות ציבורית, שדיווח להן על ממצאיו ועל הצורך להתקין מערכות מסוימות בגניהן, אשר הציע להן לשלם לו שוחד בתמורה לקבלת האישור, שבכוחו לנפק, תוך ויתור על התקנת המערכות היקרות הנדרשות.

וקבלת דבר במרמה, משום, שכל הענין יסודו במרמה, הנעוצה בטענות חסרות השחר של הנאשם כי הוא פועל במסגרת תפקידו וכי המערכות שהוא טען שיש להתקין בגנים לצורך עמידה בתנאים וקבלת האישור, אכן נחוצות. כאשר בפועל, הוא לא פעל במסגרת תפקידו, וטענותיו על מערכות כיבוי אש שיש להתקין בגנים, בשקר יסודן.

4. שוחד לעובד ציבור הוא בבחינת אבי אבות הטומאה. עבירת השוחד היא מהחמורות שבעבירות עובדי הציבור. פגיעתה בפעילות המנהל הציבורי ובאמון הניתן בו, קשה ורעה, והיא מעוררת מיאוס אישי וציבורי.

"אכן, נטילת שוחד, הפרת אמונים ועבירות אחרות הקבועות בדיני העונשין, אשר יסוד של שחיתות (במובן הרחב) טבוע בהן, מסוכנות הן לחברה ולסדרי הממשל. הן מכרסמות בעבותות הקושרות אותנו כבני חברה אחת. הן מפרות את האמון של פרט בפרט, ושל הפרט בשלטון. הן מעודדות זלזול ברשויות הציבור ובעובדי הציבור. הן מטפחות ציניות כלפי רשויות המנהל וכלפי הסדר החברתי הקיים. הן פוגמות באמון של הפרט בתפקודו של הכלל, ובכך מערערות את היציבות החברתית" (בג"צ 7074/93 סוויסה נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בבנו] (7.4.1994))

5. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת השוחד הם בין היתר, אמון הציבור ברשויות הציבוריות ובעובדיהן, טוהר המידות של עובדי הציבור, השוויון בפני הרשויות, ההגנות השלטונית והמינהל התקין, שחשיבותם לקיום חברה ראויה והוגנת ברורה מאליה.

אמנם, מנקודת מבטו של הנאשם, המרכיב הדומיננטי של מעשיו היה המרמה וקבלת הכספים בעקבותיה. אולם, מבחינת הגננות המעורבות, התמונה שהוצגה בפניהן על ידי הנאשם היא של עובד ציבור המבקש שוחד על הקלה בדרישות מתחום תפקידו. מבחינתן, הכללים חייבו התקנת מערכות כיבוי אש מסוימות בגניהן, והן שילמו שוחד וקיבלו אישור, מבלי להתקין את המערכות הדרושות. בנסיבות אלה, הנזק לאמון הציבור ברשויות הציבוריות ולאמון בעובדיהן, והנזק ביצירת תחושה של חוסר הגינות שלטונית, הוא אותו נזק שהיה נגרם במצב דברים של שוחד קלאסי בנסיבות, דהיינו, שהנאשם היה פועל במסגרת תפקידו ושהמערכות שהוא טען שיש להתקין היו אכן נחוצות והוא היה מקבל כסף ומשיג את אישורי כיבוי האש הנדרשים לגנים מבלי שהגננות התקינו בהם את מערכות הכיבוי הנחוצות.

בהתחשב בעובדה שהנושא בו מדובר נוגע להיבטים של בטיחות ושל חיי אדם ושבסקעו ילדי גן קטנים, הרי שמידת הפגיעה בערכים המוזכרים, משמעותית. שכן, התובנה העלולה להתקבל בציבור הנחשף למעשי הנאשם הינה כי אין לסמוך על עובדי הציבור אפילו בעניינים רגישים של בטיחות ושהם אינם בוחלים אפילו בסיכון חיי אדם כולל ילדים קטנים ובלבד שישלשלו לכיסם כסף. ושכסף יכול לפתור כל דרישה, כולל בעניינים חשובים.

6. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת מרמה והפרת אמונים הם בעיקר, אמון הציבור בעובדי הציבור, טוהר המידות של פקידי הציבור ואינטרס הציבור עליו מופקד עובד הציבור.

"אכן, האיסור הפלילי על הפרת אמונים הוא מכשיר מרכזי למאבקה של החברה לשמירה על טוהר השירות והשורות, למניעת סטיות מהשורה, ולהבטחת אמון הציבור במשרתי הציבור. ביטולה של העבירה או אף צמצומה מעבר לנדרש יפגע בכוחה של החברה להגן על עצמה מפני עובדי ציבור העושים שימוש לרעה בכוח השלטון. כוח זה הופקד בידיהם בנאמנות. הסנקציה הפלילית נועדה להבטיח כי הנאמנות תישמר, וכי כוח השלטון לא יהפך לשלטון הכוח. רוצים אנו לקיים בישראל חברה מתקדמת, הבנויה על מינהל ציבורי תקין, על שלטון החוק, ועל יחסי אנוש המעוצבים על בסיס של יושר, הגינות וטוהר מידות. האיסור הפלילי על הפרת אמונים נועד להבטיח מטרות אלה... כחוט השני עוברת בפסיקתו של בית המשפט העליון התפיסה כי האיסור הפלילי על הפרת אמונים בא לשמור על שלושה ערכים מוגנים. הערך הראשון הינו אמון הציבור בעובדי הציבור. הערך השני הינו טוהר המידות של פקידי הציבור. הערך השלישי הינו אינטרס הציבור, עליו מופקד עובד הציבור". - דנ"פ 1397/07 מ"י נ' שבס, פ"ד נט(4), 345. פורסם בנבו.

כאן, הפרת האמונים התבטאה בכך שהנאשם פעל תוך ניגוד עניינים בין עבודתו ככבאי לעבודתו בחברה לממכר ציוד כיבוי אש, ופעל לקידום מכירת ציוד כיבוי האש של החברה בה עבד. ובנסיבות, מידת הפגיעה של מעשי הנאשם בערכים המוגנים בעבירה זו היתה קטנה יחסית.

7. מדיניות הענישה בעבירות השוחד היא של מאסר בפועל.

"זה מכבר נקבע כי העונש הראוי לעובד ציבור שלוקח שוחד בעד פעולה הקשורה בתפקידו הוא מאסר לריצוי בפועל, וכי רק בהתקיים נסיבות יוצאות דופן ניתן לסטות מסטנדרט ענישה זה. הלכה רווחת ומיוסדת היא, כי עובד ציבור הלוקח שוחד תמורת פעולה הקשורה בתפקידו, אחת דינו להיענש במאסר

ממשי. חריגה מן הכלל הזה מותרת רק בהתקיים נסיבות יוצאות דופן; ... השיקול המרכזי בענישתן של עבירות מסוג זה הוא הרתעתם של עובדי ציבור אחרים מפני ביצוע עבירות דומות, ושיקול זה אכן מחייב, כפי שכבר צוין, להעניש על ביצוען של עבירות מסוג זה בעונש מאסר שיש עמו כליאה בפועל"..." (ע"פ 6564/04 סטויה נ' מ"י [פורסם בנבו] (18/10/04))

"מעשה השוחד חותר תחת אושיות המינהל התקין, משחית את מערכת המינהל הציבורי ומסיט אותה לפעול שלא על פי קריטריונים ענייניים (רע"פ 5905/98 רונן נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 728, 734-735 (1999)). הפסיקה חזרה והדגישה כי יש להחמיר עם מבצעי עבירת השוחד ולמצות עימם את הדין כדי להעביר מסר חד וברור לשמירה על טוהר המידות (ראו, לדוגמה, ע"פ 341/73 מדינת ישראל נ' ויטה, פ"ד כז(2) 610, 613 (1973); ע"פ 6129/94 שמבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 15.1.1995 (להלן: עניין שמבי)), וכי על מעשים מסוג זה יש להגיב ביד קשה הן משיקולי גמול והן משיקולי הרתעת הרבים (ע"פ 739/09 מדינת ישראל נ' שניצר (לא פורסם, 1.7.2009)). הדברים אמורים כלפי כל מי שהיה מעורב במתן שוחד, ובודאי כלפי מי שקיבל באופן קבוע ושיטתי כספים וטובות הנאה כמו המשיב דנן (עניין שמבי; ע"פ 5822/08 טרייטל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.3.2009), בפסקה 35). (ע"פ 6202/11 מדינת ישראל נ' עמרם קבילו [פורסם בנבו] (23.11.2011))

ובאשר לעבירת הפרת אמונים-

"קיימת חומרה רבה בעבירת הפרת אמונים מצד עובד ציבור בשל החשיבות של הערכים המוגנים העומדים בבסיס העבירה. החשיבות שבהגנה על ערכים אלה מתעצמת נוכח גילויים גוברים והולכים של שחיתות ציבורית במסדרונות השלטון. המאבק על אלה יכול להיעשות באמצעות העברת מסר ברור של מאבק נחרץ לקיומו של מערך ציבורי ראוי ולכן יש צורך בענישה מרתיעה". (ע"פ 1044/12 יגאל סער נ' מ"י [פורסם בנבו] (10/12/12))

8. **בע"פ 6916/06 ארמון אטיאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.10.07)**- המערער הורשע בעבירות של לקיחת שוחד ובעבירות של מרמה והפרת אמונים. הוא שימש כמנהל נפת דרום במחלקת הפיקוח על הבניה בעיריית ירושלים שבין היתר אוכפת את חוק התכנון והבניה. בנו היה הבעלים של חברה שהעניקה שירותים בתחום התכנון והבניה. ונטען כי בנו של המערער נתן שירותים בתחום התכנון והבניה וקידם את ענייניהם של לקוחותיו מול מחלקת הפיקוח, באמצעות ניצול קשריו עם המערער, ובמקביל, המערער ביקש לקדם את עסקיו של בנו ולסייע לו בעבודתו. במספר מקרים קיבל המערער שוחד מלקוחותיו של בנו בעבור מעורבותו בקידום ענייניהם במחלקה, שהתבטא בשכר שניתן לבנו עבור קידום ענייני לקוחותיו בעירייה. ובמספר מקרים הפר המערער אמונים, שעה שטיפל אישית בענייני לקוחות בנו והעניק להם יחס מועדף.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער עונש של **7 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי וקנס. בית המשפט העליון דחה את הערעור על העונש ואמר בין היתר את הדברים הבאים-

"... העבירות שעבר המערער הן חמורות. במעשיו האמורים, פגע המערער קשות במנגנון אכיפת החוק והשלטת הצדק. העובדה שאין למערער הרשעות קודמות אינה צריכה לשמש לו כנקודת זכות. בדרך כלל לעברייני צווארון לבן אין הרשעות קודמות, שאם לא כן, לא היו מתמנים לתפקידם. בעבירות של צווארון לבן אין מנוס מנקיטת אמצעי ענישה מחמירים. הסכנה לדמותו של השירות הציבורי ולאופייה של החברה בישראל היא כה גדולה, עד שאין להירתע מנקיטת אמצעי ענישה קשים ומורגשים היטב כלפי עברייני השוחד (ראו פרשת לוי דלעיל). לא נוכל בלעדי שיקולי ההרתעה. עבירות הצווארון הלבן הפכה במדינתנו למעין מכת מדינה. במסגרת מטרת ההרתעה הכללית, רשאי בית המשפט להתחשב לחומרה בנתון זה (ראו ע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (1) 350). 56. באשר לעבירת השוחד, בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך לשלוח מקבלי שוחד למאסר בפועל...

עבירת השוחד מטבעה גורמת להשחתת מידות במינהל הציבורי. מכאן ההכרח להטיל עונשים מרתיעים על אלה החורגים מן השורה ומביאים לשיבוש דרכי מינהל תקינים. כאן גובר האינטרס הציבורי, שעליו מצווה בית המשפט לשמור.

במקרה דנן, חרף העובדה שיש ליתן משקל לנסיבותיו האישיות של המערער ולהתחשב בעובדה כי עצם ההרשעה מהווה עבורו נפילה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא, מחייב האינטרס הציבורי ענישה משמעותית במאסר בפועל."

בע"פ 9437/08 שמעון אלגריסי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.05.2009)- המערער הועמד לדין בעבירת לקיחת שוחד, שלוש עבירות של הפרת אמונים, ושתי עבירות של קבלת דבר במרמה.

על פי המתואר באישום הראשון, בזמן שהמערער כיהן כסגן וממלא מקום ראש עיריית אילת ויושב ראש הועדה לתכנון ובניה שלה, הוא פגש אדם שהיה חלק מקבוצת יזמים שפנו לרשויות התכנון והבניה באילת לצורך שינוי ייעוד בקרקע בעיר, עליה ביקשו לבנות יחידות נופש, וסיפר לו כי לרשימתו הפוליטית, אשר רצה לבחירות באילת, נותרו חובות של כ- 250,000 ש"ח. היזם שאל את המערער כיצד יוכל לעזור והוא השיב שהוא יוכל לסייע במתן תרומה לרשימה הפוליטית. באותו המעמד הוסכם על חתימת חוזה למראית עין בין היזמים לבין חברה של אחר, לפיו יספק האחר שירותים לקידום בקשת היזמים, ובתמורה ישולם לחברה סכום של \$50,000. חוזה כאמור אכן נחתם, והאחר קיבל לידי שיקים בסכום כולל של 102,806 ש"ח.

על פי המתואר באישום השני, המערער, יחד עם אחרים, היה חתום על ערבות אישית לחובות קבוצת הכדורסל "הפועל" אילת. כמו כן, במהלך השנים 1997-1998 המערער הלווה לקבוצת הכדורסל סכום של 280,000 ש"ח. כשהקבוצה נכנסה לסכנת פירוק, פנה המערער לבנק הפועלים באילת על מנת שייתן לה הלוואה לכיסוי חובותיה. בנק הפועלים התנה את הסכמתו בערבותה של עיריית אילת להלוואה. בישיבת מועצת עיריית אילת אשר התכנסה לדון בנושא, המערער שכנע את חברי המועצה להצביע בעד מתן ערבות להלוואה בסך חמישה מיליון ש"ח ואף הצביע בעצמו בעד ההחלטה, מבלי ליידע את חברי המועצה על כך שהוא אחד מנושי הקבוצה. לאחר שניתנה לקבוצת הכדורסל ההלוואה כאמור, פרעה קבוצת הכדורסל את חובה למערער, שהוערך באותה העת בסכום של 282,000 ש"ח. בסופו של דבר קבוצת הכדורסל נסגרה ועיריית אילת נאלצה לפרוע את ההלוואה שניתנה לקבוצה על ידי בנק הפועלים, בהיותה ערבה לה.

על פי המתואר באישומים השלישי והרביעי, ביום 10.9.1999 נתנה הרשות לביקורת תקציבים של איגוד הכדורסל, אישור זמני לקבוצת הכדורסל "הפועל" אילת לפתוח את עונת המשחקים 1999/2000. האישור הסופי הותנה, בין היתר, בהשגת חוזי פרסום על סך 600,000 ש"ח. כדי לעמוד בדרישה זו, פנתה קבוצת הכדורסל לגורמים מקומיים בכדי שאלו יערכו חוזים עם הקבוצה, אשר תוכל להציגם לרשות לביקורת תקציבים לצורך קבלת אישור סופי לתקציב אותה עונה, אף כי אין בכוונתה לעמוד על ביצועם למעשה. במסגרת זו נערכו שני חוזים בסכום כולל של 570,000 ש"ח, עם שתי חברות שונות אשר פעלו אל מול גורמים בעיריית אילת לצורך השגת אישורים שונים לקידום מיזמיהם, ועל כן נזקקו לשירותיו של המערער, במסגרת תפקידיו בעיריית אילת. שני החוזים המתוארים נשלחו לרשות לביקורת תקציבים כדי ליצור מצג שווא שהחברה חתמה על חוזי פרסום מחייבים בסכום הנדרש. בעקבות מצג השווא, הרשות לביקורת תקציבים נתנה לקבוצה אישור סופי לשחק באותה עונה.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער **תשעה חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי וקנס, לאחר שבמסגרת הסדר טיעון בין הצדדים הוסכם כי התביעה תעתור לשנת מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס וההגנה תטען כהבנתה.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"סיכומי של דבר, מכל האמור לעיל עולה כי העונש אשר הוטל על המערער הינו הולם ומשקף את חומרת מעשיו, אגב התחשבות בנסיבות ביצוע העבירות ובנסיבותיו האישיות. אשר על כן, לא מצאנו עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט המחוזי."

בע"פ 3071/13 שלום מלכה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.06.2013)- הואשם המערער בעבירות של קבלת שוחד והפרת אמונים. הוא שימש כמנהל מחלקת רכב וחניונים בעיריית חדרה והיה עובד ציבור. בחמישה מקרים שונים הפנה אליו האחראי עליו אנשים שחפצו לעשות שימוש בחוף הים שבאחריות עיריית חדרה, לפעילויות שונות. המערער הבהיר לאלו כי כדי לקיים את הפעילויות עליהם לשלם שוחד.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער **מאסר בפועל של 15 חודשים**, מאסר על תנאי וקנס.

ובית המשפט העליון דחה את הערעור על העונש וציין-

"לפני סיום, ולא אחרון בסדר חשיבותו, נזכיר את חומרת העבירות בהן הורשע המערער, הן השוחד, הן הפרת האמונים והן המרמה במס הכנסה. כפי שציין בית המשפט המחוזי, עבירות אלו, שנעשו תוך ניצול אמן הציבור, פוגעות הן בציבור בכללותו והן בעובדי הציבור העושים עבודתם נאמנה. יש למגר תופעות מעין אלו ואין להקל בהן ראש. במובן זה יש לציין שהעונש שנגזר על המערער, בהתחשב

בחומרת העבירות, מצוי ברף התחתון של הענישה."

בע"פ 5822/08 נתנאל טרייטל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.03.2009)- הורשע המערער בשש עבירות עמוד 10

של קבלת שוחד. המערער שימש כפקיד במחלקת הגביה במס הכנסה בבאר-שבע. במסגרת תפקידו הוא עבד יומיים בשבוע כפקיד שומה בשלוחת מס הכנסה בעיר אשקלון, שם טיפל בנישומים תושבי אזור אשקלון בנושאי גביה ובנושאים כלליים. במסגרת עבודתו כאמור המליץ המערער בפני נישומים אשר פנו אליו לשם קבלת שירות בשלוחת אשקלון לפנות ליועץ מס בשם אריה פולסקי אשר לדבריו יוכל לסייע להם בצורה יעילה בפתרון בעיותיהם מול שלטונות המס. אותו פולסקי גבה מן הנישומים שהופנו אליו על ידי המערער שכר טרחה עבור הטיפול בבקשותיהם להפחתת גובה השומה ובעניינים אחרים והעביר כמחצית משכר טרחתו למערער. שישה מתוך שמונת הנישומים המתוארים בכתב האישום, הופנו לפולסקי על ידי המערער ושניים אחרים הגיעו אליו באופן עצמאי, ואולם, גם בגינם העביר הלה לידי המערער חלק משכר הטרחה שקיבל מנישומים אלו על מנת שהמערער יסייע בידו לקדם את עניינם בפני שלטונות המס.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער **18 חודשי מאסר לריצוי בפועל**, מאסר על תנאי וקנס.

בית המשפט העליון דחה את הערעור על העונש וקבע-

"איני סבור כי המקרה שלפניי נופל בגדר מקרים חריגים כאמור, המצדיקים התערבות בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. לדידי, האיזון אותו ערך בית המשפט המחוזי בין שיקולי הענישה השונים לקולא ולחומרה הינו ראוי והעונש שהושת על המערער הולם את חומרת מעשיו בנסיבות המקרה דנן...המעשים בהם הורשע המערער הינם מעשים חמורים ביותר שיש בהם כדי לפגוע ביושרה של הרשות הציבורית ולערער את אמונו של הציבור בה, על כן צודקת המשיבה בטענתה כי יש להשית בגין מעשים אלו ענישה כבדה אשר תהלום את מידת הגמול הראויה למערער מחד ותישא מסר הרתעתי לעובדי הציבור בכלל מאידך. על חומרתה הרבה של עבירת השוחד ועל הענישה הכבדה שיש להשית על מבצעה עמד בית משפט זה פעמים רבות [ראו למשל: רע"פ 10231/03 קורן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 11.12.03), פסקה 5; רע"פ 5905/98 רונן נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 728, 734 (1999)]. יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת ש' נתניהו: "עבירת שוחד היא מהחמורות ביותר במישור הציבורי. היא משחיתה את המידות. היא מהווה סכנה ליסודותיו של משטר חברתי צודק. היא מערערת את האמון של הציבור בשלטון" [ע"פ 4722/92 מרקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 45, 49 (1993)] ובהמשך: 'הסכנה לדמותו של השירות הציבורי ולאפיה של החברה בישראל היא כה גדולה, עד שאין להירתע מנקיטת אמצעי ענישה קשים ומורגשים היטב כלפי מי שעולה על דרך השוחד - אם כנותן, אם כלוקח או כמבקש, ואם כמתווך' (ע"פ 341/73 מדינת ישראל נ' ויטה וערעור שכנגד [2], בעמ 613) [שם, בעמוד 50] דברים אלו מקבלים משנה תוקף בעניין שלפנינו בו לקיחת השוחד על ידי המערער לא היתה בגדר מעידה חד פעמית של עובד ציבור, אלא המדובר בהתנהגות שיטתית של המערער אשר חזרה על עצמה מספר פעמים ולאורך תקופה ארוכה. אומנם, יש ממש בטענתו של המערער כי בהיותו עובד זוטא של שלטונות המס יש ליחס למעשיו חומרה פחותה בהשוואה לחומרה שהיתה מיוחסת להם לו בוצעו על ידי עובד ציבור בכיר [ראו למשל: עש"מ 4123/95 אור נ' מדינת ישראל - נציב שירות המדינה, פ"ד מט(5) 184, 191 (1996)]. ואולם, אין בטענה זו כדי להפחית, ובוודאי שלא לאיין, מן החומרה הרבה המצויה במעשיו מניה וביה, וזו ממשיכה לעמוד לחובתו...".

בע"פ 5806/13 מדינת ישראל נ' שרון בן גיאת [פורסם בנבו](17.06.14)- הורשע המשיב בשש עבירות של קבלת שוחד ובשתי עבירות של מרמה והפרת אמונים. המשיב שימש כמנהל אזור במחלקת גינון וגיזום

בעיריית תל אביב. במספר הזדמנויות ביקש הלוואות מקבלני גינון ובתמורה העדיף את הקבלנים בחלוקת העבודות באזורו, הקל בפיקוח על הקבלנים ועובדיהם, ונמנע מהטלת קנסות עליהם. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והעונש הוחמר ל- 20 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 3856/13 שי גוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (03.02.2014)- הורשע המערער בעבירות של סחיטה באיומים שהביאה לידי מעשה, לקיחת שוחד, מרמה והפרת אמונים, הטרדת עד, הדחה בחקירה, זיוף בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות והפרת הוראה חוקית. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים היה המערער עובד עירייה ושימש כפקח, לבוש מדים, ב"סיירת הירוקה" שתפקידה שמירה על הסדר והניקיון בגנים ציבוריים ואכיפת חוקי עזר עירוניים לפיקוח על כלבים. במהלך תקופת עבודתו נהג המערער - אשר נתפס בעיני המתלוננים כשוטר במשטרת ישראל - לדרוש מהמתלוננים, מהגרי עבודה חסרי מעמד של קבע בישראל, סכומי כסף שונים בעבור הסדרת ענינים מול הרשויות. זאת נעשה, ברוב המקרים, תוך הפעלת איומים על המתלוננים הנוגעים לפגיעה בפרנסתם ובמשפחתם, וגירושם מישראל, כאשר הסכום הנדרש על ידי המערער אינו דרוש לביצוע הפעולות האמורות, וכאשר אין בכוונתו לבצען. כמו כן, הודה המערער בכך שאיים על אחד המתלוננים שנחקר בנוגע לפרשה כי יפגע בו אם ימסור בחקירתו מידע כלשהו על אודות היחסים ביניהם. עוד התברר כי שעה שהיה המערער משוחרר בתנאים מגבילים ממעצר בגין אחד המקרים מושא האישומים נגדו בהליך זה, פנה הלה לאחת המתלוננות והטרידה בנוגע להודעות שמסרה בחקירתה נגדו, ולעדות שהיא עתידה למסור בהליכים נגדו.

בית המשפט המחוזי גזר על המערער 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי.

בית המשפט העליון דחה את הערעור על העונש וקבע-

"גם בבחינת שיקולי הענישה גרידא, סבורתני כי העונש שנקבע מצוי ממילא ברף התחתון, ואף בחריגה ממנו לקולה. המערער הורשע בעבירות חמורות ביותר שנמשכו שלוש שנים בטרם הופסקו על ידי רשויות האכיפה שתפסו את המערער ועצרוהו. עבירת השוחד בגינה הורשע המערער, ובפרט כשזו מתבצעת על ידי אדם המחזיק במשרה ציבורית באשר היא, ואגב תפקידו, נתפסת כבעלת חומרה מיוחדת. התפיסה היא שעבירה זו במהותה מערערת את יסודותיה של השיטה הדמוקרטית, וביניהם האמון של הציבור ברשויות השלטון שהינו "תנאי בלעדיו אין". משכך, השתרשה בפסיקה הגישה, לפיה "מי שהורשע בעבירה של שוחד ראוי לו שישא במאסר בפועל, ולתקופה ממשית" (ע"פ 766/07 כהן נ' מדינת ישראל (19.11.2007); וראו גם ע"פ 6033/03 בראון נ' מדינת ישראל (22.3.2004); ע"פ 10627/06 יהושע נ' מדינת ישראל (8.5.2007)....מעשיו המכוערים של המערער נעשו תוך ניצול כובעו כבעל תפקיד ציבורי והיותו "חלק" מרשות ציבורית, לכל הפחות בעיני המתלוננים חסרי הידע והישע אשר החשש מפני הרשויות מובנה בהם. משרתו של המערער הקנתה לו כלים ואמצעים להפיק כוח, שלא ניתן לו במסגרת תפקידו, על חשבון קורבנות תמימים שבקלות נרתעים מפניו של מי שנתפס בעיניהם כנציג הממשל. עוד יצוין כי לדברי המשיבה, המערער לא חדל ממעשיו על דעת עצמו אלא נתפס תוך כדי מעשה, זאת, בין היתר, בשל הקושי של המתלוננים לפנות לגורמי אכיפת החוק, נוכח מצבם ומעמדם. אוסיף כי התנהלות כשל המערער מייצרת הלך רוח חברתי בריוני ואלים, בבחינת "החזק שולט". אל לנו כחברה לאפשר מציאות כזו,

וכבית המשפט, עלינו להתייחס בכובד ראש ובחומרה הראויה להתנהגות מעין זו, אשר מערערת את תחושת הביטחון הציבורי, בין אם היא מופנית כלפי אזרחים מן השורה ובוודאי אם היא מופנית כלפי אוכלוסיות חלשות."

9. באשר לנסיבות העבירות -

למעשי הנאשם קדם **תכנון**; מעובדות כתב האישום בהן הודה עולה כי **חלקו בביצוע העבירות** היה מרכזי. אמנם, בחלק מהמקרים מנשה היה אתו בגן הילדים שעה שהוא עשה את מה שעשה, אולם לא מיוחסת לו מעורבות ישירה במעשי הנאשם או השפעה משמעותית עליהם. **הנזק שנגרם** ממעשי הנאשם נוגע לעצם הפגיעה בערכים המוגנים שפורטו ולכך שהגננות שילמו לנאשם כספים, על פי הצעתו, כדי להיפטר מהצורך לשלם סכומי כסף גבוהים יותר. **והנאשם ביצע את מעשיו** כדי להשיג כסף בקלות, כשלטענתו היה הדבר על רקע מצוקה כלכלית.

10. העובדה שהנאשם פעל בשיטתיות, תוך ניצול מידע מערכתי, והוא זה שהציע לגננות לשלם לו כסף עבור קבלת האישור תחת העמידה בדרישות כיבוי האש שהוא טען שהן נחוצות, תוך שהוא קולע אותן למצב בו עליהן לבחור בין הוצאה כספית גבוהה לתשלום שוחד, מוסיפה נופך של חומרה למעשיו.

11. אמנם, גם התנהגות הגננות ראויה לביקורת, שכן, מנקודת מבטן הן ויתרו על מערכות כיבוי אש הנחוצות לבטיחות ילדי הגן, כדי לחסוך כסף, והן שילמו שוחד, אולם, הנאשם הוא עובד הציבור, הוא איש המקצוע, והוא זה שהציג את הרעיון ויזם את ההצעה. ובנוסף, לא הגננות הן העומדות היום לדין.

12. העובדה שהנאשם שירת ככבאי בעיר אשקלון והוא לא היה קשור בתפקידו לבדיקות גני ילדים ולהוצאת אישורים להם, ובכל זאת הוא ידע להגיע לגנים הנכונים, בעיר אשדוד, ולאחר מכן, במקרים בהם הוא קיבל כסף מהגננות, הוא מסר להן בתוך זמן קצר את האישור הרשמי המיוחל, מטרידה מאוד ומלמדת לכאורה על מעורבות של בעלי תפקידים נוספים במערך הכבאות במעשי המרמה המתוארים.

13. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש שיוטל על הנאשם; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש ההולם כאן הוא של 6 - 24 חודשי מאסר בפועל.

14. מנשה אגסי הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בשתי עבירות של סיוע למרמה והפרת אמונים, המתייחסות למעשי הנאשם באישומים הראשון והרביעי. הצדדים שם המליצו לבית המשפט להטיל עליו קנס בסך ₪ 15,000 ו- 6 חודשי מאסר בעבודת שירות, והסכימו, שאם יימצא שהוא איננו כשיר לביצוע עבודות שירות, לא יוטל עליו מאסר, אלא מאסר על תנאי בלבד. בסופו של דבר נמצא כי הוא איננו כשיר מבחינה רפואית לבצע עבודות שירות והוטלו עליו מאסר על תנאי וקנס בסך ₪ 15,000.

המעשים בהם מנשה הודה והורשע, קלים משמעותית מאלה של הנאשם. בנוסף, מנשה הוא אזרח

מהשורה והנאשם הוא עובד ציבור. ומנשה לא רימה את הגננות, ישירות, ולא קיבל מהן כספים במרמה.

15. בגזירת העונש המתאים לנאשם אני מתחשב בחומרת מעשי הנאשם בנסיבותיהם ובמידת אשמו, ובצורך בהרתעת הרבים. ומנגד, אני מתחשב בגילו של הנאשם; בעובדה שהוא פעל ותרם לציבור במסגרת תפקידו ככבאי בשירותי הכבאות במשך שנים, ללא רבב; בזמן הרב שחלף מביצוע העבירות ועד היום - עבירה אחת משנת 2003, שתי עבירות משנת 2007 ועבירה אחת משנת 2010; בסכום הכסף הכולל, הלא גדול, שהתקבל על ידי הנאשם מביצוע העבירות; בעובדה שהנאשם ומנשה הם היחידים שהובאו לדין בפרשה זו. ושעל מנשה הוטל מאסר על תנאי וקנס; בהודאת הנאשם במיוחס לו; בעובדה שזו הסתבכותו הראשונה בפלילים וזהו מאסרו הראשון; בעובדה שבעקבות מעשיו הוא איבד את מקום עבודתו; במצבו הכלכלי הקשה; בעובדה שהוא נשוי ואב לילדים; ובפגיעה הצפויה של המאסר בו ובמשפחתו.

16. נוכח כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שנת מאסר בפועל, בניכוי 5 ימי מעצרו.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת פשע.
- ג. אני מחייב את הנאשם לשלם לכל אחת מהמתלוננות 2 ו- 3 פיצוי בסך 5,000 ₪ ולשלם לתכנית הטלוויזיונית "כלבוטק" - שהעבירה לבעלה של המתלוננת 4 את הכספים שהוא מסר לנאשם - פיצוי בסך 6,500 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ה תשרי תשע"ה, 19/10/2014 במעמד הנוכחים.

החלטה

אני מעכב את עונש המאסר שהוטל על הנאשם ב-30 יום.

על הנאשם להתייצב לנשיאת מאסרו, עד ליום 17.11.14 בשעה 09:00, בכלא "דקל" שבמתחם בתי

הכלא בבאר שבע, או בכלא אחר על פי הנחיית שב"ס.

מוצא בזה צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הנאשם, עד להתייצבותו לנשיאת מאסרו.

ניתנה והודעה היום כ"ה תשרי תשע"ה, 19/10/2014 במעמד הנוכחים.